

Arrest

nr. 95 465 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienden op 7 oktober 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 4 oktober 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 januari 2012 ten aanzien van beide verzoeksters de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 31 augustus 2012 weigerde ook de Raad verzoeksters de vluchtelingen-status en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 september 2012 de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoeksters bij aangetekende zending ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/08/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 3, 5, 6 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het principe van een goede rechtsbedeling, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uit[oe]fening van de weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

[...]

- Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de Raad van State en kan behandeld worden, artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RAAD VAN STATE niet meer effectief kan zijn;*
- Dat dit in casu bijzonde[r] dramatisch is, vermits de verzoekende partij de moeder en zus zijn van een gehandicapt minderjarige jongen van 17 jaar d[ie] tot een tijdelijk verblijf gemachtigd werd en d[ie] met zijn moeder en zus samenleeft. De hulp van 2 personen is bovendien nodig om de jongeman bij te staan in de noodzakelijke stappen uit het dagelijkse leven (het kind is van een derde persoon volledig afhankelijk en gelet op zijn gewicht zijn twee personen noodzakelijk)*
- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengenruimte;*

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeel[t], vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie , waar haar leven in gevaar is ;

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt: Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij en dat de verwerende partij volledig op de hoogte is van de specifieke situatie van het gezin, hetgeen uiteraard ook blijkt uit het administratieve dossier;

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat de getroffen beslissing artikel 8 van de EVRM schendt en tevens artikels 2,3,5,6,9 van het Internationaal verdrag inzake de bescherming van de rechten van het Kind;

Dat de gehandicapte zoon en broer minstens over een tijdelijk verblijf in België geniet;

Dat de gehandicapte zoon en broer opgeleid en verzorgd wordt door de moeder en de zus die met hem samenleven, dit onverminderd de rechten van de vader van het kind die thans niet in staat blijkt te zijn om voor het kind te zorgen;

Dat de uitvoering van het bevel een scheiding zou inhouden van de familiecel, scheiding die in dit specifiek geval dramatische gevolgen zou hebben, heel onmiddellijk gelet op het gegeven dat de gehandicapte volledig afhankelijk is van moeder en zus voor zijn essentiële behoeften;"

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De motivering van de bestreden beslissingen is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Een schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De Raad stelt verder vast dat zowel de commissaris-generaal als de Raad verzoeksters de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd en dat verzoeksters niet beschikken over een paspoort dat voorzien is van een geldig visum. In casu dient dan ook rekening te worden gehouden met wat voorzien is in artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

Verzoeksters kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel speelt enkel daar waar er een beoordelingsvrijheid is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692).

3.2.3. Ook het door verzoeksters aangevoerde principe van een goede rechtsbedeling laat niet toe afbreuk te doen aan een uitdrukkelijke wetsbepaling.

3.2.4. Door te betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissingen nam alvorens de Raad van State een standpunt innam inzake het cassatieberoep dat werd ingesteld tegen het arrest nr. 86 670 van de Raad tonen verzoeksters voorts geenszins een schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM. Los van het feit dat verzoeksters in gebreke blijven aan te tonen dat zij effectief enig cassatieberoep hebben ingesteld moet worden gesteld dat het niet afwachten van het resultaat van een beroepsprocedure die door een vreemdeling werd ingesteld op zich niet toelaat te concluderen dat deze vreemdeling zijn leven in gevaar komt of dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het gegeven dat verzoeksters hun cassatieberoep niet meer effectief zou zijn laat voorts ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast. Verzoeksters lijken er tevens aan voorbij te gaan dat zij reeds over een effectief beroepsmiddel – de procedure voor de Raad – hebben kunnen beschikken en dat artikel 13 van het EVRM niet vereist dat verscheidene opeenvolgende beroepsprocedures moeten worden voorzien.

Aangezien reeds werd vastgesteld dat verzoeksters geen nood hebben aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en zij geen nieuwe elementen aanbrengen waardoor zou kunnen

worden geconcludeerd dat voorgaande vaststelling achterhaald is, is er geen reden om aan te nemen dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en kunnen zij niet gevolgd worden in hun bewering dat zij *“tot een burgerlijke dood [zijn] veroordeeld”* en hun leven in gevaar komt bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

3.2.5. Waar verzoeksters stellen dat zij een gezinscel vormen met C. T., de mentaal gehandicapte zoon van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster en dat deze persoon hun zorgen nodig heeft dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoeksters aangebrachte stukken blijkt dat T. C. zeven jaar geleden zonder hen naar België kwam en er bij zijn vader en stiefmoeder verbleef. Er kan dan ook niet zonder meer vastgesteld worden dat er sprake is van een hechte gezinscel met T. C. – die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt – en dat hun zorgen onontbeerlijk zijn. Zelfs indien evenwel zou dienen te worden verondersteld dat er enige gezinsband zou zijn, dan nog moet worden gesteld dat de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand verblijfsrecht, zodat niet blijkt dat er sprake is van een inmenging in hun gezinsleven. Verzoekster tonen ook niet aan dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten om hen enig verblijfsrecht toe te staan. Er blijkt immers niet dat T. C. niet zoals voorheen bij zijn vader kan verblijven en verzoeksters hun relatie met hem niet, net zoals dit vroeger het geval was, zouden kunnen verderzetten vanuit het buitenland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. Waar verzoeksters de schending aanvoeren van de artikelen 2, 3, 5, 6 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoeksters een belang hebben bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens het kind van eerste verzoekster werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeksters kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.2.7. Uit de aan de raad voorgelegde stukken en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK